

Jeg vil bare stille et enkelt spørgsmål i forbindelse med det her, og det knytter sig direkte til det, som statsministeren siger om sproget:

Statsministeren opfatter, at man i Danmark har det danske sprog at skulle tale, og det skal man holde sig til. Og så er det, jeg hævder og siger, dokumenteret er det, at man på Nørrebro har en generalforsamling i Lejerbos bebyggelse, hvor man kun taler arabisk, hvor der næsten udelukkende er arabiske personer til stede, hvor man kun vælger arabiske personer til bestyrelsen. Er det ikke et delt samfund, som statsministeren netop ikke vil have?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 708

2) Til statsministeren af:

Lone Yalcinkaya (CD):

»Vil statsministeren begrunde sin udtalelse om, at han ikke finder det acceptabelt, at muslimer bruger tid på deres arbejdsplads til bøn?«

Skriftlig begrundelse

Statsministeren er i Morgenavisen Jyllands-Posten tirsdag den 28. november 2000 citeret for at have udtalt, at »vi i Danmark arbejder på arbejdspladsen, og det kan ikke hænge sammen, hvis arbejdet kan afbrydes fire gange om dagen af bøn«.

Spørgeren er af den opfattelse, at en muslims bøn ikke er til hinder for udførelsen af vedkommendes arbejde. De tre gange i en normal arbejdstid, som en praktiserende muslim skal bede, kan udmærket tilpasses de frokost- og kaffe-pauser, der i forvejen er på arbejdspladsen. Dette synspunkt understøttes af FDB og Dansk Supermarked i artiklen. Derfor mener spørgeren, at statsministerens udtalelser handler om et ikkeeksisterende problem.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne indlede min besvarelse med for det første at slå fast, at enhver har ret til at have sin egen religiøse overbevisning, for det andet, at enhver har ret til at praktisere sin religion. Det skal der ikke herske tvivl om.

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten fra sidste uge om en udtalelse, jeg ifølge avisen skulle

have fremkommet med ved en konference i Fredericia om integration, frihed og identitet. En udmærket konference, som netop handlede om: Hvordan bliver vi bedre til at mødes, hvordan bliver vi bedre til at samarbejde, hvordan bliver vi bedre til at fungere i samfundet?

Jeg vil gerne understrege, også over for fru Lone Yalcinkaya, at jeg er meget ked af det løsevne citat. Det er stærkt fordrejet, det er sammenklippet på en ganske bestemt måde, som giver et helt forkert indtryk, og det fjerner i virkeligheden opmærksomheden fra det centrale i min tale på konferencen.

Det centrale var og er nemlig vigtigheden af, at vi får en nuanceret dialog i gang mellem alle i det danske samfund, danskere såvel som andre nydanske etniske minoriteter, og at vi sørger for, at der er arbejde og uddannelse til alle. Det er nemlig min opfattelse, at det er nøglen til det bedste integrationsprogram.

Det, jeg med udtalelsen i virkeligheden gik ind på, var et svar på et spørgsmål, hvor jeg ønskede at betone, at der er brug for, at vi simpelt hen taler bedre sammen, taler lidt mere åbent til hinanden om, at vi er forskellige, men at vi også er parate til at diskutere hinandens kulturelle baggrund, religiøse tilhørsforhold, f.eks. den kristne og den muslimske tro, og ikke mindst i virkeligheden også på arbejdspladsen.

Det, jeg derudover stilfærdigt sagde, var, at på arbejdspladsen arbejder man. Hvis man i den forbindelse ønsker at praktisere sin religion, må det passes ind i rytmen. Det kræver dialog og fleksibilitet, og den er der også.

Jeg kan derfor også bekræfte, at det fungerer på langt, langt de fleste arbejdspladser, og det bliver jo klarer i et fornuftigt samarbejde mellem parterne på den enkelte arbejdsplads. Det kan jeg også bekræfte, og det er jeg meget tilfreds med.

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg var næsten sikker på, at jeg ville få det svar, jeg fik. For nu kender vi vores minister og regeringens holdning til integration: hvor vigtigt det er, at der er plads til os alle sammen, og at man med respekt for hinanden som individer er fleksible i alle sammenhænge.

Derfor var det meget bekymrende at lade sådan en overskrift stå uanfægtet, for ofte er sådanne overskrifter med til, at man igen får forvrænget billedet af den gruppe, som vi her taler om: en minimal gruppe af registrerede muslimer, som praktiserer deres religion, hvor DA og